

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af lovforslag nr. L 241: Forslag til lov om forsyningspligt og visse forbrugerforhold inden for telesektoren.

Af forskningsministeren (Frank Jensen).
(Fremsat 16/4 96).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 15-18 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

15) Første behandling af lovforslag nr. L 242: Forslag til lov om konkurrenceforhold og samtrafik i telesektoren.

Af forskningsministeren (Frank Jensen).
(Fremsat 16/4 96).

16) Første behandling af lovforslag nr. L 243: Forslag til lov om offentlig mobilkommunikation.

Af forskningsministeren (Frank Jensen).
(Fremsat 16/4 96).

17) Første behandling af lovforslag nr. L 244: Forslag til lov om ændring af lov om visse forhold på telekommunikationsområdet og lov om radio- og fjernsynsvirksomhed.

Af forskningsministeren (Frank Jensen).
(Fremsat 16/4 96).

18) Første behandling af lovforslag nr. L 245: Forslag til lov om ændring af lov om radio-kommunikation.

Af forskningsministeren (Frank Jensen).
(Fremsat 16/4 96).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Forhandling**Poul Andersen (S):**

Med denne lovpakke er endnu et skridt taget til omstilling af telesektoren, en omstilling, som matcher det moderne og højteknologiske samfund.

Udgangspunktet for Socialdemokratiet har været at sikre forbrugeren også i tyndt befolkede områder en fremtidig telefontilslutning med adgang til et kvalitetsmæssigt bredt og varieret udbud af stadig bedre og billigere ydelser. Dette er væsentligt for udviklingen, ikke alene for privatabonnenten, men også for erhvervslivet.

Med liberaliseringen af området sikres brugerne også mulighed for flere og billigere tilbud på udstyr og samtaler. Udviklingen af udstyr og servicetjenester vil ligeledes blive fremmet og sætte os i stand til at fastholde arbejdspladser i udviklings- og fremstillingsindustrien.

Etableringen af de uafhængige klagenævn, teleklagenævnet og telebrugernævnet, er ligeledes en styrke i lovpakken, som Socialdemokratiet hilser velkommen.

Tele Danmarks omstilling fra eneoperatør på området til operatør på lige fod med andre vil således også være fuldført, men på en måde, så der er taget hensyn til medarbejderne i denne omstillingsproces, hvilket har været af afgørende betydning for Socialdemokratiet.

At få alle disse interesser til at gå op i en større helhed er selvsagt en vanskelig opgave, men det er ikke desto mindre opnået. Det skyldes ikke mindst den åbenhed, som ministeren har haft under forhandlingerne, men også partiernes enighed om, at der skulle opnås et resultat, så vi med fremrykningen sikrede den danske telesektor bedst muligt for fremtiden.

Med disse bemærkninger skal jeg på Socialdemokratiets vegne give tilslutning til lovforslaget.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Venstre hilser teleliberaliseringen velkommen. Vi anerkender, at regeringen under forhandlingerne om udmøntningen af den telepolitiske aftale i de nu fremsatte lovforslag har givet Venstre væsentlige indrømmelser. Derfor står Venstre bag disse lovforslag.

Venstre ser teleliberaliseringen i sammenhæng med, at Danmark har behov for mere konkurrence inden for infrastrukturen, konkurrence på markederne for kollektiv transport, telekommunikation, postvæsen og energiforsy-

ning. Det fremgår bl.a. af de analyser, som er kommet fra OECD, Det Økonomiske Råd og sågar også vores eget Finansministerium.

Konkurrence i infrastrukturen har aldrig stået højt på den politiske dagsorden i Danmark. Det skyldes overdreven frygt for konsekvenserne af liberalisering. Man har længe været bange for, at der ville opstå private monopoler under fri konkurrence, som så ville vende sig mod forbrugerne.

Monopolerne blev betragtet som uundgåelige grundet høje omkostninger ved at etablere sig på markedet. Det var nok sådan engang, men i dag har den teknologiske udvikling reduceret omkostningerne ved at etablere sig. Derfor er der ingen grund til at gøre sig bekymringer om konsekvenserne af en liberalisering af infrastrukturen.

Forbrugerne og erhvervslivet er dog ikke blevet sparet for monopoler i infrastrukturen. I stedet for private monopoler har de måttet slå sig til tåls med statsmonopoler. Markederne er blevet underkastet en massiv offentlig regulering, hvis hovedsigte har været at holde private konkurrenter ude. Statsmonopolerne DSB, Tele Danmark, Post Danmark samt DONG og de regionale energimonopoler har levet en beskyttet tilværelse afsondret fra konkurrence.

Monopolerne har ikke gavnet infrastrukturens udvikling. Mangelen på konkurrence har sløvet virksomhederne og forrykket magtbalancen mellem forbruger og producent. Desuden har incitamentet til at effektivisere ikke været der. Det har sat sine spor på opfindelser og produktudvikling. Regningen kunne jo altid sendes videre til forbrugerne og erhvervslivet.

Forbrugerne har betalt en høj pris for den manglende konkurrence, priserne er alt for høje og servicen alt for ringe. Den manglende konkurrence har skadet erhvervslivet; det er afhængig af en velfungerende infrastruktur, som i kvalitet, udbud og priser kan hamle op med konkurrenterne i andre regioner af Europa. Tiden er inde til at vække statsmonopolerne til live gennem direkte konkurrence fra private virksomheder.

Det reelle pres for at liberalisere, som vi nu gør med de lovforslag, der her er fremsat, kommer i virkeligheden ikke fra Christiansborg. Det kommer fra Bruxelles. Der havde ikke været mange tilløb til liberalisering uden pres fra Europa-Kommissionen, som kæmper en hård kamp for at fjerne forhindringer for konkurrence over grænserne.

Venstre ser ikke isoleret på den teleliberalisering, vi nu står over for at gennemføre. Vi ser den i sammenhæng med en liberalisering af hele infrastrukturen, en liberalisering, som vi ønsker. Venstre ønsker fuld konkurrence inden for postvæsen, kollektiv trafik, herunder jernbaner, energiforsyning og selvfølgelig telekommunikation, som vi nu behandler, og vi ønsker fuld privatisering af Post Danmark, DSB, DSB Busser, DSB Rederi og Tele Danmark.

En liberalisering af infrastrukturen og dermed mere konkurrence vil give større udbud, bedre kvalitet og lavere priser. Den teknologiske udvikling inden for telekommunikationen har været forrygende. Der er sket mange fremskridt, og det er specielt den teknologiske udvikling, der har drevet den situation frem, vi står i i dag.

Et af de mest fascinerende karakteristika ved telekommunikation er jo netop den grad af ukontrollabelhed, som nu er ved at komme over udviklingen. Udviklingen har måske været svær for os politikere at fatte, vi vil jo gerne styre alting. På trods af at reguleringen hidtil har forhindret konkurrence, er der dog behov for en vis regulering, når det gælder liberalisering, men politikernes og regulatorernes rolle bliver på sidelinjen som heppekor og linjedommere. På selve banen bliver det markedsaktørerne og ikke mindst forbrugerne, som bestemmer udviklingen.

Regulering er nødvendig for at hjælpe konkurrence i gang over for det nationale telekommunikationsmonopol Tele Danmark. Der er behov for regler om samtrafik, konkurrence, licenser til nye operatører, nummerplaner, nummerportabilitet og tekniske standarder. Der er også behov for regler, som beskytter forbrugerne, dvs. regler om forsyningssikkerhed, universelle tjenester, som det også kaldes, og forbrugerbeskyttelse.

Det er imidlertid, når vi snakker om alle disse regler, væsentligt at huske på, at regulering kan være et tveægget sværd. Regulering kan skabe lige adgang til markedet, men regulering kan imidlertid også være en barriere for markedsadgang, en barriere for nye investeringer.

Vi må ikke glemme, at konkurrencen først bliver reel, når nye aktører foretager milliardinvesteringer, som skal forrentes over mange år på et yderst dynamisk og risikofyldt marked. Skrappe krav til anvendelsen af de nye aktørers infrastruktur og serviceydelser kan ødelægge konkurrencen.

Venstre føler, at de foreliggende lovforslag er lovlig tæt på at være en barriere for markedsadgang, men vi anerkender – vi anerkender, at regeringen og forskningsministeren har udvist betydelig forhandlingsvilje under drøftelserne om udmøntrningen af teleaftalen i de nu foreliggende lovforslag. Venstre har fået indrømmelser.

Specielt er vi glade for, at det klart fremgår af bemærkningerne, at hensigten er, at reglerne skal være EU-konforme, at vi skal følge de regler, som EU lægger op til. Hvis praksis viser, at reglerne ikke er helt EU-konforme, så regner vi med, at alle forligspartier er indstillet på at bringe dem i overensstemmelse med EU's regler.

Regulering og politisk uafhængighed er også to begreber, som hænger nøje sammen. Den reguleringsmæssige rolle er som sagt linjedommerens rolle. Den vide adgang til at regulere markedet gør politisk uafhængighed fra Telestyrelsen til et vigtigt spørgsmål. Spørgsmålet om Telestyrelsens uafhængighed og klageorganernes sammensætning er her af helt central betydning. Der er efter Venstres opfattelse en fare for sammenblanding af reguleringsrollen og ejerrollen, bl.a. af denne grund ønsker Venstre Tele Danmark privatiseret hurtigst muligt.

Venstre finder, at der er koncentreret for meget magt hos forskningsministeren, men vi anerkender, at vi under forhandlingerne har fået indrømmelser på dette punkt.

Som jeg startede med at sige i min tale, ser Venstre udviklingen på telekommunikationsområdet i sammenhæng med de øvrige liberaliseringer, som vi på grund af den teknologiske udvikling, forbrugerpres og ikke mindst Kommissionen bliver nødt til at gennemføre i Danmark; liberaliseringer, som også vil være til gavn for forbrugerne. Og her, når vi taler om sammenhænge i politikken, finder vi, at det er en anelse trist, at regeringen ikke har en sammenhængende politik for liberalisering på alle disse områder, altså telekommunikation, medier, energi, postvæsen, jernbaner, luftfart osv.

På alle områder er vi nu ved at opbygge særlig regulering og særlige myndigheder: På postområdet Posttilsynet. På jernbaneområdet Jernbanetilsynet osv. osv.

I Venstre så vi gerne, at kun den tekniske regulering blev reserveret til styrelserne, og at alle spørgsmål om markedsadgang og eventuel prisregulering blev varetaget af Konkurrencerådet. Vi kan her lære af, hvad man har gjort i New Zealand, Australien og – set med danske øjne – et så eksotisk sted som Jamaica.

På trods af, at Venstre gerne havde set en mere sammenhængende og mindre regulerende teleliberalisering, er de foreliggende lovforslag et ganske betydeligt fremskridt. Derfor stemmer Venstre for lovforslagene, derfor støtter Venstre lovforslagene. Udviklingen bevæger sig trods alt takket være ikke mindst Europa-Kommissionen i Venstres retning.

H.P. Clausen (KF):

Jeg skal indlede med at sige, at vi i Det Konservative Folkeparti er glade for, at vi nu med disse lovforslag, som vi behandler i dag, er nået dertil, at vi kan gennemføre den omfattende teleliberalisering, som vi blev enige om i slutningen af sidste år, allerede pr. 1. juli i år.

Det er meget tilfredsstillende, at vi har kunnet nå til bred politisk enighed om at fremrykke denne dato 1½ år i forhold til den oprindeligt fastsatte frist, der var den 1. januar 1998.

Jeg vil gerne kvittere for en meget konstruktiv atmosfære i de forhandlinger, vi har ført, den åbenhed over for alle partiers og alle parterers synspunkter og imødekommenhed over for vores synspunkter. Det synes jeg har været et smukt eksempel på samarbejde i folkestyret, at det også kan lade sig gøre i dette hus.

Efter vor mening er det væsentligt at få liberaliseringen gennemført så hurtigt og så dybtgående som muligt. Skal dansk erhvervsliv kunne udvikle sig og være konkurrencedygtigt, så må infrastrukturen være i orden, og en vel fungerende telesektor er en første forudsætning for, at den elektroniske infrastruktur kan styrke vækst og udvikling.

Vi er, og det er jo ikke noget nyt for Det Konservative Folkeparti, ganske enige med ministeren, når han i fremsættelsestalen til disse forslag siger, at midlet hertil »er en total liberalisering af den danske telesektor og fastsættelse af en række regulatoriske rammer, der aktivt fremmer reel konkurrence.«

Det kan jo så ligne et paradoks, at en liberalisering, dvs. en afregulering, kræver et så omfattende regelværk som det, der ligger i disse store og mange forslag, som vi behandler under dette dagsordenspunkt. Men det må så understreges, at reguleringen eller rereguleringen, som det vel skal kaldes, sigter mod at fremme processen, der hurtigst muligt skal sikre reel og fair konkurrence.

Og i den forbindelse vil jeg gerne understrege, og vi er her ved L 242, at aftaler om samtrafik som udgangspunkt skal være resultatet af

kommercielle forhandlinger. Det understreger jo nemlig, at lovgivningen, som vi arbejder med her, kun giver os redskaber til konfliktløsning, hvis der opstår konflikter, og disse redskaber skal først tages i anvendelse, når de kommercielle forhandlinger bryder sammen eller ikke kan gennemføres på tilfredsstillende vis.

Det ligner jo vort forhold til straffeloven. Den er ganske uinteressant, så længe man ikke har overtrådt den. Her har vi så et regelværk, som bliver ganske uinteressant, så længe tingene ordner sig af sig selv, og det er udgangspunktet og forudsætningen for det hele.

Det har jo i den offentlige debat – og det blev også nævnt af hr. Løgstrup Madsen – spillet en vis rolle, at man i et land som New Zealand og også andre steder har gennemført en teleliberalisering uden anden regulering end den almindelige konkurrencelovgivning. Det lyder forjetende, og for resten er konkurrencelovgivningens bestemmelser om konkurrencebegrænsning også med i vore lovforslag her, men inden man falder i svime over New Zealand, så skal man jo være opmærksom på, at det tog flere år, inden en første aftale var på plads mellem den gamle monopolist og de nye, og så længe vil vi ikke vente, og det er derfor, vi går ind for den lovgivning, som der her er tale om.

For os er det vigtigt, at vi nu får taget fat. Jeg skal sige lidt om L 241 – om forsyningspligt – hvor vi får et instrument til at sikre hele befolkningen uanset bopæl adgang til basale teletjenester og handicaptjenester til ensartede og faldende maksimalpriser. Det er et punkt, som vi lægger meget vægt på.

Denne forsyningspligt bliver naturligvis central, når området i øvrigt overlades til markeds kræfterne. I den forbindelse vil jeg fremhæve, at vi med varme støtter de elementer af forbrugerbeskyttelse, der er i L 241. Det er vigtigt at få oprettet et uafhængigt telebrugernævn til behandling af forbrugerklager. Specielt noterer jeg med tilfredshed, at der eksplicit vil blive stillet krav om specificeret regnskab og specificerede regninger, regningskontrol, spærremuligheder osv.

Det er jo ganske aktuelt i denne tid. De er blevet aktualiseret af Tele Danmarks, jeg vil kalde det tone i forbindelse med konkrete klager over regninger i de seneste tider. Selskabets stemmeføring har ikke just vidnet om en servicevirksomhed på vej ind i en konkurrencesituation, hvor service og kundepleje bliver en afgørende konkurrenceparameter. Men det bliver jo Tele

Danmarks problem. Men i hvert fald har det tydeligt demonstreret, at det er på høje tid, vi får et uafhængigt organ til at vurdere klager fra brugerne. Enevældens sidste reminiscenser skal ud af systemet.

Det er beklageligt, men desværre uundgåeligt, at Telestyrelsens endelige status, kompetence og samspil med Konkurrencerådet først er på plads i den afsluttende lovgivningsfase til efteråret. Vi lægger megen vægt på, at den endelige model kommer til at ligge tæt på hovedpunkterne i den rapport, professor Mogens Koktvedgaard har udarbejdet.

Vi vil i udvalgsarbejdet prøve at få præciseret, at retningslinjerne, som kan udledes af rapporten, også bliver rammen både for aktørernes adfærd, om aktørernes adfærd og for Telestyrelsens administration i overgangsperioden fra juli til udgangen af december 1996.

Ligeledes ønsker vi fremhævet, at de bemærkninger til lovforslaget, der henviser til EU-bestemmelser og EU-direktiver bl.a. – nu skal vi ikke blive for tekniske, men jeg vil nøjes med at kalde det OPL-direktivet – skal være grundlaget for forvaltningen af regelværket, således at der er retningslinjer for Telestyrelsen.

I det hele taget ønsker vi sikret, at Telestyrelsen allerede i den første fase får myndighed og styrke til at sikre, at nye operatører virkelig også kan komme ind på markedet. Det er det afgørende i denne sammenhæng.

Med disse ord skal jeg tilsige forslagene Det Konservative Folkepartis støtte og love, at vi gerne medvirker til en hurtig gennemførelse, så liberaliseringen kan blive en realitet som forudset den 1. juli i år.

Aage Frandsen (SF):

Ikke siden fremkomsten af telefonen har vi været udsat for et tilsvarende spring i den teknologiske udvikling på teleområdet, og den teknologiske udvikling på teleområdet betinger jo netop også, at vi organiserer teleområdet på en anden måde.

I telefoniens barndom og i mange år herefter var det godt, at telefoni blev organiseret i monopoler, som blev ejet af det offentlige og fulgte bestemte lighedsprincipper.

Det har vi haft megen glæde af, også i Danmark, og det har bl.a. også medført, at vi har fået en veludbygget infrastruktur. Monopolet var nødvendigt, bl.a. fordi anlæggelsen af infrastrukturen var meget dyr, og monoopolet gjorde, at man undgik mulige fejlinvesteringer, som

havde været tilfældet, hvis der havde været mange operatører på området. Endelig er det muligt og var muligt med hensyn til monopolet at betjene bestemte lighedsprincipper.

Den teknologiske udvikling har gjort, at der ikke længere er de samme argumenter for monopolet, idet infrastrukturen i dag sagtens kan udnyttes af flere operatører, og det var under ingen omstændigheder muligt tidligere.

Endvidere er der megen infrastruktur, som oprindeligt var tænkt som noget helt andet, f.eks. fællesantenneanlæg og DSB-anlæg, som nu også kan bruges i teletjenesten. I det hele taget betyder den teknologiske udvikling, hvor grænsen mellem telefoni, computer, tv, radio osv. reelt ophæves, at der er nye muligheder for anvendelse af teknologien, og selvfølgelig skal disse muligheder udnyttes, og selvfølgelig skal vi alle have mulighed for at udnytte den til gavn for den ganske almindelige telefonabonnent, til gavn for de mennesker, der bruger Internettet, til gavn for offentlige institutioner og til gavn for erhvervsvirksomheder. Derfor er konkurrence på teleområdet i dag mulig, og spørgsmålet er så: Er det ønskeligt?

Det afgørende i den forbindelse er, om vi i en situation med konkurrence også kan tilgodese bestemte lighedsprincipper, f.eks. i forbindelse med forsyningspligten. For SF er spørgsmålet om brug af markedet og konkurrence i forhold til et monopol et spørgsmål om, hvad der praktisk gavner brugerne og forbrugerne bedst.

Når det drejer sig om køb og salg af en række almindelige forbrugsvarer, finder vi, at markedet er udmærket, og at reguleringen kan foregå ved udbud og efterspørgsel. Det gælder ikke mindst, når vi tænker på, hvad alternativet er, nemlig et monopol i den forbindelse.

Når det drejer sig om en række kerneydelser, som i dag findes inden for den offentlige sektor – socialt, sundhedsmæssigt, kulturelt og uddannelsesmæssigt – så mener vi ingenlunde, at markedet og konkurrence er det rigtige, ligesom vi heller ikke mener, at markedet og konkurrence vil være anvendeligt, når det drejer sig om absolut knappe goder.

Derfor var markedet og konkurrence på teleområdet heller ikke rigtigt tidligere. Det mener vi derimod er tilfældet i dag på grund af den teknologiske udvikling. Det afgørende er, at vi samtidig kan sikre ligheden i forbindelse med forsyningspligten, og det er det, som vi i de foreløbne forhandlinger har været mest optaget af.

Helt afgørende i den forbindelse er også, når vi foretrækker et reguleret marked frem for et monopol, at det hidtidige monopolføretagende Tele Danmark ikke længere opererer på samme måde som det tidligere KTAS og JTAS ud fra solidariske principper og lighedsprincipper og slet ikke gør det af sig selv. Uanset at staten fortsat ejer 51 pct. af aktierne i Tele Danmark, så handler og regerer Tele Danmark som et privatkapitalistisk foretagende. Og det gør Tele Danmark selvfølgelig, fordi de aktier, der er solgt på børsen, er solgt på de konditioner. Det er derfor, at vi i SF også ved andre lejligheder advarer imod, at man, når det drejer sig om bestemte offentlige foretagender, går ind og privatiserer helt eller delvis.

Tidligere, kan man sige, tænkte Tele Danmark og forgængerne, KTAS, JTAS osv., primært på telefonabonnenterne. I dag tænker Tele Danmark af gode grunde meget på aktionærene og sekundært på brugerne – i det omfang det også gavner aktionærene.

I den situation er vi i SF overhovedet ikke i tvivl om, at vi ønsker at afskaffe monopolet, og vi ønsker et reguleret marked på teleområdet. For uanset at lanceringen af disse lovforslag – 6 i alt i dag, 120 sider – er sket under overskriften liberalisering, så tror jeg nok, vi alle sammen må sige, at der ikke kun er tale om en liberalisering; der er sandelig også tale om mange regler, fordi det vil være uansvarligt, hvis markedskræfterne i den forbindelse fik frit spil. Derfor kan vi tale om et reguleret marked, et åbent marked, og ikke et frit marked.

Når vi klart er for ophævelse af Tele Danmarks monopol, skyldes det også, at vi i de senere år har set, at Tele Danmark helt åbenbart ikke administrerer monopolet ud fra solidariske hensyn. Ikke overraskende, som jeg har været inde på før, fordi 49 pct. af aktierne skal varetage bestemte afkastinteresser.

Monopoler vil ikke af sig selv sætte prisen ned, hvis ikke de er nødt til det, og de er kun nødt til det, hvis der er tale om konkurrence, og det kun i en situation, hvor de er bange for at miste markedsandele. Til det må vi sige, at når det drejer sig om telefoni, så hjælper det ikke, at det kun er konkurrence, der får priserne til at gå ned. Det hjælper ikke de områder, som ikke er underkastet konkurrencen.

Derfor har det været helt afgørende for SF i de foregåede forhandlinger, at forsyningspligten er, som den er beskrevet.

For det første, at der bliver indført forsyningspligt, hvad angår almindelig telefoni, handicaptjeneste, ISDN-net, faste kredsløb op til 2 megabit. For det andet, at der indføres maksimalpriser på almindelig telefoni og handicap-telefoni. Og for det tredje, at disse maksimale priser udregnes på baggrund af forskellige pris-kurver. Derved sikres også, at den almindelige abonnent, der bruger forholdsvis mange penge på lokaltelefonsamtaler, får på landssamtaler og stort set ingen på udenlandssamtaler, også får et prisfald.

Helt afgørende for SF har også været forbrugerbeskyttelsen i sager vedrørende priser på telefoni og den kompetence og de forudsætninger, som Telebrugernævnet skal arbejde ud fra.

Der ofres i øjeblikket mange millioner kroner på annoncer både for gamle teleselskaber og nye teleselskaber med henblik på styrkelse af de positioner, som man gerne vil have på det danske marked fremover. Det forekommer i mange tilfælde os brugere, tror jeg, som spild af penge, men sådan er det altså, når der er tale om konkurrence.

Der sker i den forbindelse en elendig markedsføring. Det hidtidige monopolføretagende bruger rigtig mange penge på at fortælle, at telefoni er faldet i pris, modsat alt andet, som er steget i pris, samtidig med at man i virkeligheden fører en slags antikampagne, en kampagne mod sig selv, fordi man ikke rigtig vil sætte prisen ned i alle tilfælde, og når det drejer sig om uenighed med kunderne, får kunderne indtrykket af, at monopolføretagendet betragter dem som en slags løgnere på forhånd, og at de har utrolig svært ved at få medhold. Man kan sige, at ganske almindelige telefonabonnenter i den forbindelse oplever kombinationen af en gammel enevældig stat og et gammelkapitalistisk føretagende.

Disse to problemer kan vi afhjælpe i forbindelse med denne lovgivning, fordi vi indfører maksimalpriser, når det drejer sig om den almindelige telefoni, ved hjælp af et nyt priskurvesystem, og fordi vi får Telebrugernævnet med andre kompetencer end hidtil.

I forbindelse med åbningen af det danske marked har vi også i SF lagt vægt på, at Tele Danmark skulle have rimelige vilkår i overgangssituationen, ikke så meget af hensyn til Tele Danmark som sådan, men mere af hensyn til, at vi fortsat skal have en dansk televirksomhed med mange arbejdspladser i Danmark. Og det mener vi selvfølgelig er en fordel for de

ansatte, men det er også en fordel for danske telekunder, ikke mindst når det drejer sig om, at man skal sikre forsyningspligtområdet – ikke kun nu, men i det hele taget på længere sigt. Det har vi sikret, bl.a. samtidig med at vi har sikret det åbne marked.

Derfor kan SF tilslutte sig alle disse forslag, og vi er glade ved, at man er i stand til at kombinere hensynet til et åbent marked og et reguleret marked af hensyn til kunderne.

Vibeke Peschardt (RV):

Der er grund til at sige, at det danske samfund med de lovforslag, der fremsættes her, får chancen for på et tidligt tidspunkt at koble sig ind i næste årtusinds antagelig uanede muligheder på telekommunikationsområdet. Meningen og formålet med lovforslagene er en totalliberalisering af telekommunikationsområdet på sigt, dog således og med den modifikation, at væsentlige forbrugerinteresser og konkurrenceforhold nødvendigvis må tilgodeses. Det betyder, at der skal foretages nødvendige lovreguleringer for at undgå, at enkelte eller flere dominerende udbydere får monopol eller duopol på udbudene.

Det har ikke været nogen udpræget let opgave at finde den balance, som vi mener der er fundet frem til her i lovforslagene, men i Det Radikale Venstre er vi trygge ved, at den aftale, der ligger til grund for lovforslagene, spænder fra partierne SF til Venstre. En så bred aftale på så vitalt et område mener vi er et godt signal til borgere og erhvervsliv og offentlige virksomheder, som i de kommende år skal forbruge teleydelserne.

Med et næsten forslidit udtryk kan man sige, at der her er fundet en bæredygtig løsning, og at Danmark hermed kommer på forkant med liberaliseringsbestrebelsene, som de er fastlagt i EU.

For os er det meget vigtigt, at lovgivningen ved den regulering, der må og skal finde sted, tager udgangspunkt i forbrugernes interesser i bredeste forstand. Det er, som det er blevet gentaget mange gange, hensigten, at danskerne skal have et system, der på konkurrencemæssige vilkår sikrer brugerne verdens bedste og billigste teleydelser. Det mener vi også forbrugerne får, og jeg skal blot fremhæve et par enkelte punkter i lovforslagene, som vi finder er helt, helt afgørende.

Forsyningspligten af telekommunikationen sikres – naturligvis, kan man sige – og det betyder bare, at forbrugerne også i de fjernerelig-

gende egne får adgang til de almindeligste og fleste ydelser.

Forbrugersikkerheden tilgodeses bl.a. ved uafhængige klageinstanser og nævn. Prisfastsættelsen for ydelserne kommer til at ske med det klare formål at sikre fortsat faldende priser. Der bliver indført et effektivt og aktivt tilsyn med konkurrence- og regnskabsforhold.

Folketinget er ikke færdig med denne sag. Trin 2b skal ifølge aftalen færdiggøres i næste folketingssamling, men disse lovforslag og behandlingen af dem, som den er foregået indtil nu, synes jeg lover godt for næste sæsons arbejde.

Det Radikale Venstre kan støtte forslagene.

Jan Køpke Christensen (FP):

Fremskridtspartiet er særdeles tilfreds med, at regeringen endelig fremsætter disse lovforslag til en totalliberalisering af det danske telemarked. Alt, alt for længe har Tele Danmark misbrugt sin monopolstilling til at yde alt for dårlig service til danske telefonabonnenter. Vi er grundig trætte af, at Tele Danmark opfører sig som en enevældig kolos over for den almindelige forbruger. Fremskridtspartiet holder altid med forbrugerne. Det er deres tarv, vi politikere bør tage frem for at holde hånden over en milliardkoncern som Tele Danmark.

Vi ser derfor frem til, at en række virksomheder vil komme ind på det danske marked og tilbyde kunderne et alternativ til Tele Danmark. Det vil utvivlsomt medføre bedre service for alle og lavere priser. Vi har allerede set det på mobiltelefonområdet. Lovgivningen om GSM blev vedtaget med Fremskridtspartiets stemmer, og vi har siden da også set, hvordan konkurrencen mellem to selskaber har betydet en eksplosiv udvikling på mobiltelefonmarkedet i dette land. Vi glæder os til de nye liberaliseringer af mobiltelefonområdet, hvor der åbnes op for, at der kan etableres endnu flere tjenester og dermed konkurrence mellem flere selskaber.

Det er Fremskridtspartiets forventning, at konkurrencen mellem Tele Danmark og en række nye selskaber vil betyde, at telefontjenesterne for alle forbrugerne vil blive billigere. Men vi har at gøre med et følsomt område, hvor selskabernes interesse vil være fokuseret omkring de store tunge erhvervs-kunder. Kunder med spændende behov for edb-kommunikation, specialtjenester og lign. vil påkalde sig selskabernes interesse, men vi må ikke glemme den lille forbruger, der blot har en almindelig tele-

fon. Derfor vil vi se ekstra grundigt på ministerens forslag til større forbrugerbeskyttelse.

Fremskridtspartiet vil ikke længere acceptere, at Tele Danmark påtvinger folk kæmperegninger for telefoni, folk påviseligt ikke har udført, og lignende meget kedelige eksempler på en overlegen holdning hos det store statselskab. Vi må derfor have nogle organer, hvor kunderne kan indbringe deres klager og få en fair behandling.

Det nuværende system med lokalt valgte repræsentanter osv. i Tele Danmark mener vi bør ophæves. Det er et levn fra fortiden, som ikke har nogen praktisk betydning.

Vi ved godt, at det er en del af den politiske aftale, at Tele Danmark nu får lov til at udøve programvirksomhed på kabel-tv-området. Det er vi ikke helt så begejstrede for, ærlig talt. Tele Danmark har fået hele sin formue fra telefonkunderne. Vi har set, hvordan hybridnettet i årevis har hentet pengene til driften på monopolområder. Vi vil ikke være med til, at Tele Danmark krydssubsidierer sine aktiviteter. Hvis ikke programvirksomheden på kabel-tv kan hvile i sig selv, så må det lykkes.

Vi glæder os meget til, at alle disse nye bestemmelser og al den kraftige afregulering bliver gennemført. Vi er helt sikre på, at tidspunktet er det rigtige. Udviklingen inden for telekommunikation går utrolig stærkt i disse år. Hvis Danmark skal have glæde af IT-udviklingen, er det vigtigt, at vi ikke har et stort statsligt monopol som bremsende faktor. Vi håber også, at de nye konkurrenter på telemarkedet vil gå i kraftig prisrig med hinanden og tilbyde folk lige så billige telefontjenester, som man f.eks. kan opleve i USA.

Selv om Fremskridtspartiet ikke var med i forliget, udtalte vi vores tilslutning til forliget, kort efter at det var indgået. Vi vil med vores stemme aktivt arbejde for, at disse lovforslag hurtigt bliver vedtaget. Det er muligt, vi under arbejdet med lovforslagene finder nogle små eller måske store knaster, vi gerne vil se lidt nærmere på, men bortset fra dette lille forbehold kan regeringen regne med vores støtte. Det eneste spørgsmål, man fristes til at stille ved denne lejlighed til ministeren, er: Hvorfor ikke noget før? Hvorfor er der gået så mange år, inden det er gået op for regeringen, at det, der her forelægges, er sund fornuft?

Jette Gottlieb (EL):

Da vores ordfører på området ikke kan være til stede, vil jeg her fremføre Enhedslistens holdninger.

Dette lovkompleks er blevet solgt under overskriften: Fuldstændig liberalisering. Nu er Enhedslisten de sidste til at beklage, at denne varebetegnelse nok ikke holder for et nærmere eftersyn, men det ændrer ikke ved, at der er en del liberaliseringselementer i de her fem lovforslag, elementer, som har tilpasning til EU som et væsentligt formål, ud over at de muligvis kan tilfredsstille visse ideologiske ønsker hos Venstre og andre.

Alle lovforslagene tager udgangspunkt i EU-regler og ønsket om liberalisering. Man kan derudover se, at lovkomplekset i forhold til EU's direktiver er foran. Om det skyldes et ønske fra ministerens side om ikke at blive anklaget for følgagtighed i forhold til EU's teleliberalisering, og han derfor skynder sig at gå foran med liberaliseringen, er svært at sige med sikkerhed.

Det er interessant, at man har gjort et stort nummer ud af det fundamentale problem med forsyningssikkerheden. Det rummer dog et vist niveau af erkendelse hos forslagsstillerne, nemlig at liberalisering er det samme som afskaffelse af forsyningssikkerhed. Det betyder blot dårligere service for borgerne samlet set. Der er overhovedet intet sparet, i forhold til at man havde et eller flere statslige selskaber, som tog sig af udbudet af teleydelser. Men der er ingen tvivl om, at det er et kæmpemarked, hvor borgerne vil komme til at betale stadig mere for simple teleydelser.

Vi stiller os tvivlende over for, at der ved denne såkaldte liberalisering er vundet noget, som ikke kunne have været klareret ved et rent fælles selskab, som i udgangspunktet havde forsyningspligten, og hvor mindre udbydere af teleydelser kunne have lavet konkrete aftaler om brug af det fælles net. Det system, der opbygges her, vil betyde, at der for forbrugerne udvikles et omfattende system af ekstragebyrer, så regningerne fra teleselskabet kommer til at minde om indkøbslisten fra et fredagsindkøb i det lokale supermarked.

Det er også interessant, hvilke kringlede mekanismer man har forsøgt at opstille for at få organiseret noget, der bare ligner forsyningssikkerhed. Det ser ud til, at der er skruet en hel masse problemer ind i de her regler.

Man har konkurrerende selskaber, som man så lovgivningsmæssigt tvinger til at opføre sig socialt og give andre adgang til deres net, idet L 242 foreskriver, at man skal give andre adgang til egne net, hvis det er rimeligt begrundet. Men hvornår har konkurrenter uden betaling accepteret hinandens rimelige grunde? Vi kan få et blandet udbud af ydelser, som alligevel ikke er sammenlignelige, og derfor kan prisfastsættelsen ske helt vilkårligt. Det er en ringe kunst at argumentere for, at en vilkårlig ydelse har den helt rigtige pris. Det kan ethvert selskab gøre.

Hvis det har været hensigten, at markedet skulle kunne løse problemer på teleområdet, må vi melde pas. Der er ingen garanti for, at det bliver billigere, men priserne bliver måske fordelt på en anden måde, ikke nødvendigvis på en bedre måde. Vi får et virvar af f.eks. telekort og takster og gebyrer, systemer og løbende krig om firmaernes adgang til hinandens net og ingen garanti for, at forsyningspligten kan opretholdes på et alment og homogent niveau. Vi har ingen garanti for, at den danske telesektor ikke bliver overtaget af et eller flere udenlandske selskaber med et efterfølgende krav om udskiftning af telefoner og tv-apparater til følge.

Vi kan ikke se, at der er nogen fordele ved denne liberalisering, som ikke kunne være løst med et enkelt statsligt hovedselskab og politisk fastlagte prislister. Så Enhedslisten er i udgangspunktet imod den grundlæggende intention bag disse forslag.

Ole Donner (DF):

Den lovpakke, som forskningsministeren her har fremsat på de 5 lovforslag, er jo grundlæggende lovforslag, der går ud på en liberalisering af området. Det er jo også en nødvendighed for at gennemføre eller implementere nogle EF-direktiver på området – for en gangs skyld nogle EF-direktiver, som er fornuftige.

Der er her tale om en politisk aftale mellem regeringen, Venstre, De Konservative og Socialistisk Folkeparti. Og vi beklager selvfølgelig, at vi ikke har været med i den aftale, der ligger her, for vi synes, at den i hovedtrækkene indeholder mange rigtig fornuftige ting. Jeg kan sige til ministeren, at Dansk Folkeparti kan støtte alle 5 lovforslag.

Det er jo en meget eksplosiv branche, vi her taler om. Der sker mange nye ting. Der sker nye ting hver eneste dag, og det er klart, at der er nødt til at være en regulering af reglerne på det

her område, men vi synes i hovedtrækkene, at det, som man her lægger op til, er godt.

Dog mener vi, at man måske på visse områder har givet Tele Danmark for store fordele. Der er nogle enkelte steder, hvor vi mener, at man har givet dem nogle muligheder, som man ikke behøvede at give dem. Og når vi siger det, så er det, fordi vi egentlig er skuffet over, at Tele Danmark på mange områder ikke har tacklet de problemer, der er opstået, på en måde, som efter vores mening er den rigtige.

Jeg tænker her specielt på alle de klager, der har været over for store og forkerte telefonregninger. Der mener vi, at et monopollignende selskab som Tele Danmark burde have tacklet det på en helt anden måde. Vi finder, at det er helt urimeligt, at ældre mennesker, som har været på ferie, får regning for flere hundrede opkald på et døgn eller to. Enhver kan sige, at det selvfølgelig er ukorrekt, at det er sket.

Man påstår selvfølgelig, at man ikke kan gå ind på nettene, men det er jo bevist, hvor let det egentlig er. Og for mig er der ingen tvivl om, at der er tale om hackere, når man er inde på nettene og foretager flere opkald inden for det samme minut på samme nummer. Derfor mener vi, at Tele Danmark sådan nogle steder burde have tacklet problemerne på en helt anden måde.

Det, vi også kan have en lille smule frygt for, er, at de på de områder, hvor de får en særstilling, vil fortsætte med at være en lille smule stivnakkede og ikke behandle kunderne ordentligt. Jeg tænker her på et eksempel, der var i fjernsynet den anden dag, hvor man oplevede en korrespondent fra USA, der havde brugerkort eller kreditkort til et amerikansk telefonselskab. Der var på en eller anden måde nogle, der havde fået fat i hans kodenummer, og der var blevet ringet 11 gange eller sådan noget til Arabien. Han blev så ringet op af en konsulent fra det pågældende telefonselskab, som spurgte, om det var rigtigt, at han havde ringet så og så mange gange til udlandet til det og det nummer, hvortil han svarede, at det var det ikke. Nå, men så var der tale om, at hans kort blev misbrugt, og selskabet ville omgående sende ham et nyt, og konsulenten sagde, at det skulle han ikke tænke mere på. Ingen regning, men til gengæld slutter selskabets mand af med at takke, fordi man bruger netop deres selskab som det selskab, man ringer igennem.

Det burde Tele Danmark lære noget af, og det er måden fremover, tror vi. Når der rigtig bliver

liberalisering på området og der bliver mulighed for at få så mange forskellige tjenester, er det også nødvendigt, at de forskellige firmaer yder en service.

Men i det store og hele er vi tilfredse med den udvikling, der ligger i de her lovforslag, og vi siger ja til alle forslagene og vil medvirke til en hurtig og positiv behandling i udvalget.

Forskningsministeren (Frank Jensen):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til samtlige ordførere for nogle gode bidrag til debatten.

Den nye historieskrivning af telelovgivningen i Danmark er jo i gang, og med behandlingen af de 6 lovforslag i dag tager vi et meget stort skridt frem i forhold til det grundlag for telelovgivningen, der har eksisteret i de seneste 100 år. En lovgivning, som næste år kunne have fejret sin 100-års-fødselsdag, får nu ikke lov til det, nemlig loven fra 1897. Det begræder jeg ikke, og det er jeg glad for at der er et meget stort flertal – samtlige partier med undtagelse af ét her i Folketinget – der heller ikke begræder, og vi får her en, som det blev udtrykt fra hr. Poul Andersens side, moderne dansk telelovgivning.

Jeg er glad for, at vi i forligskredsen har kunnet holde sammen i gennemførelsen af trin 2a, og håber også, at det rækker til og med gennemførelsen af trin 2b her til efteråret. Det har jeg stor tillid til at det kan med det tillidsfulde samarbejde, vi har haft mellem de tre regeringspartier, Venstre, De Konservative og Socialistisk Folkeparti.

Jeg har været glad for, at der i forligskredsen også har været en anerkendelse af den åbne dialog, den åbne proces, hvorunder udarbejdelsen af lovforslag og lovgrundlaget har været tilrettelagt. I øvrigt er det jo en klar dansk tradition at føre en meget åben proces. Når man kigger tilbage på de store reformer i det danske samfund, de store gennembrud, overgangen fra landbrugssamfundet til industrisamfundet og nu på vej ind i et informationssamfund eller videnssamfund, så er vi i stand til på trods af partipolitiske forskelle – vel også ideologiske forskelle, var der i hvert fald nogle, der fik svunget sig op til undervejs også her ved førstebehandlingen – at kunne holde en dialog både her i Tinget mellem partierne og med omgivelserne. Det vil jeg også gerne kvittere for her i Folketingssalen ved førstebehandlingen.

Vi har med de her 6 lovforslag fundet den rette balance – det er regeringens opfattelse – mellem markedsdriften på den ene side og garantier

til forbrugerne på den anden side. Markedet har klart den fordel, at det er i stand til at kunne trække dynamik ind i telesektoren i det her tilfælde. Markedet har klart det fortrin, at nye teknologiske landvindinger kommer frem til forbrugerne, hvis de efterspørger dem i et omfang, der gør det rentabelt at drive forretning.

Men markeds kræfterne alene gør det ikke, og det var der også flere ordførere der tilkendegav. For markedet har også en tendens til at kunne monopolisere, og her er det regeringens formål, og det har alle partier i forligskredsen været enige om, at nu vil vi ikke gå fra at have et offentligt reguleret monopol på teleområdet til at have et reelt ureguleret monopol. Og vi vil ikke se, at det eksisterende monopol, som det også blev udtrykt fra hr. H.P. Clausens side, holder andre nye spillere ude af markedet. Der skal være adgang for nye markedsaktører. Det er et meget vigtigt element.

Så vil vi ikke se, at det her monopol, som har været etableret, nu bliver afløst af et reelt ureguleret monopol. Det mener jeg at vi med den balance, der ligger her i lovforslagene, er i stand til at sikre. På den ene side forbrugernes beskyttelse og forbrugerinteresser og på den anden side reel konkurrence i telesektoren er omdrejningspunkter for den moderne telelovgivning, vi nu gennemfører.

Det betyder også, at vi her fra Folketingets side, fra samfundets side varetager vores politiske interesser gennem lovgivning og ikke gennem samfunds- eller statsejerskab i ét tele-selskab.

Hvis vi fra Folketingets side ønsker at gennemføre specielle målsætninger i telesektoren af hensyn til forbrugerne eller konkurrencen, så foregår det gennem lovgivning og ikke gennem statens ejerskab af Tele Danmark. Det er vigtigt, og det er også udtryk for en moderne og fremadrettet lovgivning, der skal sikre, at der er færre begrænsninger af vilkårene på markedet.

Så skal jeg knytte nogle enkelte kommentarer til noget af det, der blev trukket frem af ordførerne under debatten:

Der blev fra hr. Jens Løgstrup Madsens side peget på, at processen her er fremmet af Europa-Kommissionen, og det kan man ikke se bort fra. Kommissionen har med sin grønbog og sine øvrige direktivinitiativer fremmet en proces, der skal fjerne monopoler på teleområdet i hele Europa. Men at sige, at det, at vi i dag behandler seks lovforslag, er Kommissionens skyld, er nok at tillægge Kommissionen lidt for meget ære, for

vi har fra Folketingets og regeringens side forsøgt at sætte en dansk dagsorden for teleliberalisering, hvor liberaliseringen ikke er et mål i sig selv, men en garanti for, at vi på den ene side får lavere priser på det danske telemarked gennem markedsdrift og markedsorientering i telesektoren og på den anden side sikrer forbrugerne på dette marked.

Det er en dansk dagsorden, og vi har dermed sikkerhed for, at på det grundlag, som vi allerede nu ved vil være den fælleseuropæiske reguleringsramme i 1998, på de steder, hvor tingene er kendt, har vi fået bragt vores lovgivning i overensstemmelse med den europæiske fælleslovgivning.

Men når vi nu i Danmark rykker det halvandet år frem i forhold til, hvad vi er pligtige til ifølge fælleslovgivningen i Europa, vil der selvfølgelig være grund til undervejs også at kæmpe for danske synspunkter. Men det skal naturligvis også sikre, at vi til slut har en dansk lovgivning, der er i overensstemmelse med det fælleseuropæiske retlige grundlag, og det skal der ikke herske tvivl om også er regeringens målsætning. Men vi lader os nu ikke sådan trække af sted af Kommissionen. Vi forsøger undervejs at fremføre danske synspunkter, som skal sikre danske forbrugeres interesser og sikre, at der er reel konkurrence på markedet.

Der blev fra Venstres side lagt meget vægt på de indrømmelser, der er givet undervejs, men jeg tror nu ikke, der er nogen, der kan indkassere indrømmelser i så stort et forlig. Jeg gør det i hvert fald ikke på regeringens vegne.

Jeg mener, at vi i fællesskab har lagt seks lovforslag frem fra regeringens side, men på vegne af de seks partier, der står bag dem, og hvis man vil tage æren for at have løbet åbne døre ind, så for min skyld gerne. Det, der er vigtigt for mig, er, at der som udgangspunkt er seks partier, der har stået bag det, og som har trukket i fællesskab for at få en lovgivning frem til Folketinget, sådan at vi kan gennemføre den med virkning pr. 1. juli i år.

Hr. H.P. Clausen lagde vægt på den reelle konkurrence, og jeg er helt enig i det udgangspunkt, og jeg er også glad for, at hr. H.P. Clausen lagde vægt på, at vi med L 242, som drejer sig om samtrafik i telesektoren, har en garanti for, at udgangspunktet er en kommerciel aftale mellem to parter. Og vil en dominerende aktør eller et dominerende selskab på markedet forsøge at holde andre væk, så skal man ikke finde sig i det, for så kan man her gå til en uafhængig

myndighed, der kan mægle mellem parterne, og kan man ikke gennem mægling opnå en tilfredsstillende aftale mellem parterne, ja, så er der her en nævnsafgørelse, der vil få opsættende virkning for, på hvilke vilkår man kan komme ind på andres telenet.

Her adskiller vi os i Danmark fra nogle af de lande, der har brystet sig af at være endnu lænere fremme end os. Der lader man det nemlig bero på en domstolsafgørelse ved de sædvanlige domstole, og det tror jeg vil være til skade for gennemførelse af reel konkurrence.

Hvis vi skal forvente et kommercielt marked, hvor hurtige beslutninger er en nødvendighed for at sikre, at de, der vil ind på markedet, kan komme det, så mener jeg, at den model, vi har fundet her i Danmark med oprettelse af et tele-nævn, er den rigtige.

Det kan selvfølgelig efterfølgende prøves ved de almindelige domstole på grundlag af de kriterier, der er for domstolsafgørelser. Men det, at man i dansk lovgivning sikrer en så hurtig og smidig tilgang til markedet for at sikre reel konkurrence, er jeg helt enig med hr. H.P. Clausen i er et fortrin.

Forbrugernes interesser var der en lang række ordførere der knyttede bemærkninger til.

Jeg er glad for, at vi med lovgivningen her får en effektiv forbrugerbeskyttelse og en garanti for, at uanset hvor folk bosætter sig, har de nogle rettigheder med hensyn til, at nogle tjenester skal kunne nå ud til dem. Både når det drejer sig om almindelig telefoni, og når det drejer sig om de handicappede i vores samfund, har de garanti for, at vi også her fremmer den teknologiske fornyelse.

Og med dette lovforslag gør vi jo for alvor et stort teknologispring til fordel for de handicappede i vores samfund, idet vi nu udskifter de gamle skrivetelefoner for døve med computerbaserede telefoner, som også får adgang til Internettet. Det er et kolossalt stort fremskridt for den gruppe borgere i vores samfund, der har allersværest ved at udnytte den kommunikationsteknologi, der har været til rådighed hidtil. Her får vi med lovgivningen et meget stort fremskridt.

Når det drejer sig om ISDN, altså det at kunne få en lidt hurtigere ledning til hjemmecomputeren eller til sin virksomheds kommunikationsbehov via computere, har vi garanti for, at man kan få den lagt ud til sin bopæl eller sin virksomhed overalt i landet, også når det drejer sig om faste kredsløb.

Når det drejer sig om finansiering, er jeg glad for, at der nu er en afklaring i Europa, der gør, at vi kan indbygge den fremtidige fælleseuropæiske regulering direkte i dansk lovgivning.

Selv om vi fra dansk side havde ønsket en bredere finansieringsform på forsyningspligtområderne, er der nu en europæisk afklaring med hensyn til, at det alene er på telefoniområdet, man kan indføre en solidarisk samfinansieringsordning. Når det drejer sig om de øvrige forsyningspligtjenester, kan man altså anlægge en maksimalprisbetragtning, som vil være for nedadgående, efter at de nye prisreguleringsmekanismer bliver indført, når den nuværende prisreguleringsmekanisme pr. 1. januar 1998 ophører.

Hr. Aage Frandsen lagde vægt på, at det nye prisurvesystem også kommer til at gælde for de almindelige telefonabonnenter.

Det er jeg enig i, og det fremgår også af lovens bemærkninger, at tilrettelæggelsen af et nyt prisstyringsystem også vil tage udgangspunkt i de almindelige telefonkunder, så de får sikkerhed for, at også de kommer til at mærke, at der her er nye teknologier, som reducerer omkostningerne, og afskrivninger af eksisterende infrastrukturinvesteringer bør også sætte sig igenem i faldende priser.

Med hensyn til den seneste tids debat om sikkerhed og forbrugerbeskyttelse, når der er grund til at rette klage, kan jeg sige, at vi med denne lovgivning indfører et uafhængigt nævn, Telebrugernævnet, som er en videreførelse af det nævn, vi kender i dag, Telenævnet, men i en ny form og med en anden sammensætning.

Jeg vil gerne under udvalgsarbejdet vende tilbage til forligskredsen og Folketinget for at sikre, at vi med denne lovgivning også får givet forbrugerbeskyttelsen det løft, som er så nødvendigt, for jeg har ikke været tilfreds med det hidtidige klagesystem, der har været for abonnenterne. For vi har stået i den situation, at når abonnenterne indgav en klage til det nuværende nævn, skulle nævnet alene træffe afgørelse på baggrund af en redegørelse fra selskabet, og det er ikke tilfredsstillende, for det gør, at abonnentens bevisførelse bliver dårlig, og at abonnenten dermed har et dårligt udgangspunkt for en advokering af sin klage.

Derfor mener jeg, at vi skal se på grundlaget for indgivelse af klager og på retstilstanden ved udgangspunktet for behandlingen af klagen og dernæst sikre, at Forbrugerklagenævnet kan foranstalte en uafhængig undersøgelse af de

tekniske forhold, der eventuelt kunne være årsag til en for stor telefonregning eller til andre overtrædelser af abonnementsvilkårene.

Og derfor vil jeg gerne vende tilbage til Folketinget og til udvalget med det formål at sikre, at en uafhængig myndighed kan undersøge de tekniske forhold, for det har det lovforslag, jeg har fremsat på regeringens vegne, ikke lovhjemmel til, og det mener jeg det er nødvendigt at sikre. Og med de ord, der er faldet her ved førstebehandlingen, håber jeg også at forligskredsen og ordførerne vil være klar til at sikre, at der er baggrund for at indføre en lovhjemmel til at lade de tekniske forhold undersøge af en uafhængig myndighed.

Sådan som regnebrættet kan gøres op efter førstebehandlingen, er det kun Enhedslisten og fru Jette Gottlieb, der har tænkt sig at stå udenfor, og det er jo Enhedslistens eget valg, men jeg beklager det, for jeg synes, det er ærgerligt, at Enhedslisten ikke ser for sig, at monopolernes tid er forbi, uanset om de er private eller offentlige, og det fjerner ikke vores samfundsmæssige forpligtelse til at yde forbrugerbeskyttelse og forbrugergarantier.

Når fru Jette Gottlieb mener, at forsyningsikkerheden og beskyttelsen af forbrugerne kan være så som så på længere sigt, vil jeg garantere fru Jette Gottlieb, at med det lovgivningsgrundlag, der ligger her, vil vi i Danmark være i stand til at sikre forsyningspligten og sikre, at vi med denne lovgivning er i stand til at bringe de teleydelser ud til folk, som fremgår af forsyningspligtreglerne her.

Og i forligskredsen har vi lovet hinanden på et eller andet tidspunkt at vende tilbage til spørgsmålet om sikkerheden i den teknologiske fornyelse af den danske telebranche og med overvejelser om også at pålægge andre tjenestekområder at være en del af forsyningspligten.

Men det er Enhedslistens eget valg, og jeg tror ikke, at jeg med disse ord kan overbevise fru Jette Gottlieb og Enhedslisten om, at de skal ende med at stemme for en moderne og fremadrettet dansk telelovgivning, men det er som sagt deres eget valg.

Jeg vil gerne sige tak til ordførerne for deres bidrag her ved førstebehandlingen, og jeg ser frem til en hurtig udvalgsbehandling, der kan sikre, at lovgivningen kan træde i kraft pr. 1. juli.

Og så vil jeg gerne benytte lejligheden til at takke embedsmændene i Forskningsministeriet, for det har været et kolossalt stort arbejde for

dem at fremlægge en lovgivning med så kort et varsel som det, der har været siden indgåelsen af forliget. Det har været et slidsomt arbejde.

Og selv om det er blevet påpeget af nogle af ordførerne, at det er et paradoks, at det at deregulere et område kræver så omfattende en regulering, har alle andre ordførere jo påpeget, at det er en nødvendighed på et marked, der er så stærkt præget af en enkelt spiller.

Men tak til embedsmændene for et slidsomt og veludført arbejde! Og så ser jeg frem til, at Folketinget også vil gennemføre sit grundige arbejde i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Trafikudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Første behandling af lovforslag nr. L 246: Forslag til lov om standarder for transmission af tv-signaler m.v.

Af forskningsministeren (Frank Jensen).
(Fremsat 16/4 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Poul Andersen (S):

På Socialdemokratiets vegne kan jeg tilsige en positiv udvalgsbehandling af lovforslaget.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Forslag til lov om standarder for transmission af tv-signaler m.v. er en gennemførelse i dansk ret af et EF-direktiv, og jeg kan meddele, at Venstre støtter lovforslaget.